

одирать.» — „Клетнико, рекль другыйтъ, до тукъ дойдохмы и да ся върнимъ а? Не бойся, който и да излѣзе на срѣща ни ще го промушимъ съ ножоветъ.“ Злодѣйцытъ искѣртватъ вратата, убиватъ селенинътъ, който имъ ся противялъ, зематъ му парытъ и си отиватъ.

Подиръ три години случавя ся тѣзи истытъ разбойницы да почувать въ сѣщото село на еднакъ кѣщѣ. Прѣзъ нощтъ, тамъ дѣто спели тѣ, отвѣнъ подъ стрѣхътъ спели и кокошкытъ, по пѣтлѣно врѣме, иступтава пакъ съ крылъ и попѣва пѣтель тѣй силно, щото и двамата ся стреснѣли въ сѣнътъ си и ся събудили. „Проклетыйтъ пѣтель, рекль по-старыйтъ, да го видѣхъ, ако го не убійхъ! Отъ онѣзи нощъ, когато затрихмы оно го зовъ, отъ тогазъ не могъ да слушамъ пѣтель да ми запѣе. — И азъ тѣй, казва другыйтъ. Не трѣбаше тогазъ да убіемъ челоуѣка, защото отъ този часъ щомъ чуѣхъ да попѣе пѣтель и ся растрепервамъ.“

На сутриньтъ щомъ съмнѣхъ, и тѣ ся готвяхъ да си отидѣтъ, ето ти за голѣмо тѣхво почудваніе, виждатъ кѣщѣтъ